

LUCIAN-CLAUDIU
AMORAN

DERIV

roman

Editura DISPERGO

LUCIAN-CLAUDIU AMORAN s-a născut la 3 septembrie 1967 în București. Este absolvent al Școlii Superioare de Jurnalistică din București și licențiat al Facultății de Litere, Filozofie și Istorie din cadrul Universității de Vest din Timișoara.

După 1989 a fost redactor și colaborator la diferite publicații, printre care *Phoenix*, *Cuvântul*, *România liberă*, *Timpul*.

Debutul literar și-l face în paginile revistei *Flacăra*, cu nuvela *Un principiu sfânt* (1994), iar în anul 2006 obține Premiul de proză al Fundației Luceafărul.

Apariții editoriale:

Deriva (roman), Fundația Luceafărul, 1997; Editura Dispergo, 2022

În gol (roman), Editura Albatros, 1999

Variațiuni pe tema răului (proză scurtă), Fundația Luceafărul, 2002

Secretele prietenilor (teatru), Editura Dispergo, 2013

Polemici fără replici (publicistică), Editura Dispergo, 2013

Eterocliteris (roman), Editura Dispergo, 2021

**LUCIAN-CLAUDIU
AMORAN**

DERIVA

**Editura DISPERGO
București • 2022**

© Lucian-Claudiu Amoran
www.lucianclaudiuamoran.ro

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin în exclusivitate autorului. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, difuzarea în scop comercial sau gratuit, fără consimțământul său scris, încalcă legislația privitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu actele normative în vigoare.

© DISPERGO, 2022
pentru prezenta ediție electronică

ISBN 978-973-87685-7-4 (pdf)

Editura DISPERGO
București, România
tel. 0770.700.537

PARTEA ÎNTÂI

1

Dimineața de început de iulie era neașteptat de rece. Soarele, plătând și parcă prea îndepărtat, se străduia zadarnic să-și strecoare razele subțiri prin hățișul norilor adunați într-un conciliabul nocturn, prelungit – iată – până după revărsatul zorilor. Un vânt tăios și perfid se amestecase în această încăleștare mută, aparent de partea astrului zilei; curând se dovedi însă că joacă rolul unui agent dublu, fiindcă, deși inițial lăsase impresia că are de gând să-i dea un suflu de ajutor pentru spulberarea petelor alburii ce mânjeau albastrul cerului, nu făcea decât să înfrigureze orice element viu, de la copacii ale căror ramuri înfrunzite se agitau desperate pentru a se feri din calea sa, până la trecătorii, încă rari la acea oră, care, luați prin surprindere de ostilitatea cvasihibernală a naturii, dârdâiau vârtos în veșmintele lor prea puțin adecvate momentului.

Printre aceștia din urmă se afla și Silviu Mareș. Pășea pe pietrele străzii grăbit și atât de cocârjat, încât s-ar fi putut crede că toate greutatea din lume îi fuseseră puse în cârcă de o mână demiurgică. Deși nu se îndepărtase decât cu câteva zeci de metri de locuință – o casă masivă, cenușie, aruncată în fundul unei curți adânci –, nici nu-i trecea prin minte să se întoarcă

pentru a-și completa vestimentația. Era și-așa în întârziere, ca de atâtea ori în ultima vreme.

Depăși în viteză spitalul Grigore Alexandrescu și se îndreptă spre stația de metrou Piața Victoriei, gândindu-se cu multă neplăcere la marea de oameni revărsată spre diversele locuri de muncă ale Capitalei, mare pe care era obligat să navigheze cu multă dibăcie dacă voia să nu întârzie foarte tare, fiindcă de întârziat avea să întârzie deja peste cinci minute, patru mai despărțindu-l, deocamdată, de ora când șeful său își va arunca privirea peste planșetă, fără să-l zărească, desigur. Din fericire, inginerul Dorobanțu, șeful cu pricina, era pe cât de scrupulos, pe atât de indulgent, așa că tot conflictul dintre el și subalternul întârziat se rezuma la muștruluiala blândă pe care i-o adresa, adesea pe un ton de glumă.

Pentru Silviu, însă, era și-așa prea mult. Fire extrem de sensibilă, de o timiditate de-a dreptul bolnăvicioasă, resimțea de fiecare dată slaba dojană a inginerului cu o intensitate absolut disproporționată: se înroșea, se fâstăcea și se bâlbâia atât de violent în încercarea de a se scuza, încât adesea Dorobanțu se apuca să-și ceară el însuși iertare pentru „severitatea” observației.

De altfel, până de curând, nu fusese niciodată pus într-o situație de acest fel, punctualitatea lui fiind desăvârșită. De la un timp însă, lucrurile se schimbaseră, iar acum era la a cincea sau a șasea întârziere în doar două săptămâni. Nici el nu înțelesese de la început ce se petrecea. Știa doar că pe neașteptate soneria ceasului devenise neputincioasă în confruntarea cu ultimele rămășițe matinale ale somnului. Un somn agitat, bântuit de coșmaruri și întrerupt de străfulgerări dureroase de trezie, mai obositor decât starea de veghe, și care încerca să-și scoată pârla în cel mai puțin potrivit moment.

De-abia după două-trei zile se lămurise: în curând se împlinea un an de când cea mai frumoasă lună din viața sa începuse. O lună feerică, dar, din nefericire, irepetabilă.

Cu un an și jumătate în urmă avuseseră loc, aproape concomitent, două evenimente majore în viața lui: terminase armata și – după doar câteva zile – cunoscuse marea iubire.

Ileana Rontea era o fată de aceeași vârstă cu el, nu foarte înaltă, cu păr lung, negru, ondulat, ce încadra o figură luminoasă, în permanență înveselită de un zâmbet cald. Avea ochii verzi, limpezi, cu gene lungi, și gura mică și frumos desenată. Ori de câte ori râdea – un râs cristalin, de copil – buzele-i purpurii lăsau să i se întrevadă dinții ca de sidef, iar în obraji îi înfloreau două gropițe adorabile. Întreaga ei ființă radia o puritate inefabilă, care o învăluia asemenea unei aure.

Din prima clipă se simțise irezistibil atras de ea. Purtat de îndrăzneala caracteristică oricărui tânăr proaspăt liberat din armată (îndrăzneală care nu ține în general mai mult de o săptămână de la recăpătarea drepturilor civile), făcuse tot ce depinsese de el pentru a-i intra în grații și constatare cu satisfacție că efortul cerut nu fusese deloc exagerat, în ciuda concurenței acerbe venite din partea celorlalți holtei aflați prin preajmă, întâlnirea fiind prilejuită de petrecerea dată de unul dintre foștii lui colegi de clasă cu ocazia lăsării contingentului lor la vatră.

Încă de a doua zi, Silviu și Ileana deveniseră un cuplu de nedespărțit, iar după puțină vreme, în cercurile frecventate de ei se vorbea din ce în ce mai des și mai pe față despre căsătorie, inclusiv cele două familii, Rontea și Mareș, începând să-și pună problema în termeni matrimoniali.

Totuși, inițial ideea nu surăsese niciuneia dintre perechile de părinți; cei ai fetei, deși în general oameni cu vederi largi,

nu erau convinși că Silviu reprezenta cea mai potrivită alegere pentru a le deveni ginere. În primul rând, îi descumpănea faptul că băiatul nu avea încă o situație socială și financiară definită. Și chiar dacă vârsta explica în mare măsură acest lucru, tinerețea – excesivă după părerea lor – era mai degrabă un element potrivnic încheierii unui mariaj reușit.

La drept vorbind – așa cum deveni limpede curând –, domnul și doamna Rontea nu erau îngrijorați atât de viitorul imediat și strict material al familiei în devenire (în fond ambele cupluri părintești aveau suficiente resurse pentru a-și sprijini odraslele), cât de probabilitatea foarte mare ca statutul social al viitorului ginere să rămână inferior celui al fetei și al lor înșiși. Într-adevăr, Silviu nu numai că nu era student, ca Ileana, care urma Facultatea de Matematică, dar se arăta ferm decis să nici nu mai încerce vreodată experiența unui examen de admitere.

Aici grijile celor două familii găseau un punct de convergență, fiindcă dacă doamna Mareș ar fi fost dispusă a-i acorda tot creditul unicului ei fiu, convinsă că este îndeajuns de matur pentru a ști și singur ce are de făcut cu propria-i viață, nu aceeași filosofie îmbrățișase domnul Mareș. Acesta din urmă – un relativ foarte cunoscut pictor, apreciat în cercurile elitiste ale Capitalei și în rândurile pasionaților de arte plastice, atâția câți erau ei – suferise o dublă dezamăgire din partea celui pe care și-l visase drept urmaș în branșă: pe de-o parte, Silviu, deși cedase cândva, demult, în fragedă copilărie, insistențelor și apucase cu elanul specific vârstei calea indicată de părinte, urmând apoi – deja din simplă inerție, la un moment dat pictura devenind o adevărată corvoadă – chiar liceul de profil, se răzvrătise brusc, tocmai în momentul decisiv, și anume acela al admiterii în facultate. Avuseseră loc

conflicte dintre cele mai neplăcute între tată și fiu, dar Silviu, poate pentru prima oară în viață, rezistase cu eroism în fața visurilor transpuse în porunci dictatoriale ale domnului Mareș.

Din păcate, răzmerița sfârșise prost pentru tânăr, tentativa de a intra la ASE – Facultatea de Turism – soldându-se cu un usturător eșec, prilej de noi certuri în familie, mai cu seamă că înverșunarea fiului atinsese cote maxime atunci când sesizase în atitudinea „inamicului” o umbră de satisfacție la aflarea rezultatelor, de tipul „vezi dacă nu m-ai ascultat?”.

Nu era mai puțin adevărat că el însuși ajunsese ca în anumite momente să-și regrete încăpățânarea, conștient că dacă și-ar fi urmat o dată în plus inerția și glasul părintesc ar fi avut de câștigat cel puțin câteva luni, atât cât ar fi scurtat din armată ca „militar cu termen redus”, probabilitatea unui eșec la Institutul de Arte fiind exclusă, nu doar datorită posibilelor intervenții ale domnului Mareș, cât mai cu seamă aptitudinilor pe care, în fond, le avea. Paradoxal, însă, recunoașterea acelei semigreșeli nu făcuse decât să-l monteze încă și mai tare împotriva celui ce-și savura amara victorie.

Pe de altă parte, toată tevatura legată de admitere îl scârbise de orice idee de facultate, și tocmai aici intervenise cea de-a doua lovitură – decisivă – dată tatălui. Odată cu revenirea din armată, problema pusă în fața lui Traian Mareș nu mai era dacă fiul său va da la Arte ori aiurea, ci dacă va da sau nu la O facultate, oricare ar fi aceea. Discuțiile, la fel de aprinse, dintre cei doi, se mutaseră așadar în alt registru, iar cum noua rundă de neînțelegeri începuse la oarecare timp după liberarea lui Silviu și totodată după debutul relației sale cu Ileana, bătrânul pictor nu putea disocia proaspăta hotărâre a fiului de influența directă sau indirectă a fetei.

Iată de ce nici Ileana nu era văzută cu cei mai buni ochi de către aripa autoritară a familiei Mareș, care, însă, se înșela în aprecieri, fata fiind, dimpotrivă, unul din aliații săi în lupta contra îndărătniciei lui Silviu, ea fiind în final aceea care-l convinsese să cedeze, dacă nu din alte considerente, măcar pentru astuparea gurilor muștrătoare ale celor două familii.

Prin urmare, în vară, Silviu se prezentase pentru a doua oară la admitere, rămânând, însă, la alegerea inițială – ASE – și, din păcate, cu același rezultat ca și prima dată. Singura diferență fusese că acum ratase doar cu câteva zecimi, destul de puține cât să-i atragă stima și încrederea părinților Ilenei. Convinși că băiatul îndrăgit de fiica lor are resursele necesare unei noi tentative, mai norocoase, dar și lămuriri între timp de soliditatea sentimentelor dintre tineri, aceștia sfârșiseră prin a-și îndrăgi viitorul ginere.

Imediat după aflarea rezultatelor, proaspeții logodnici începuseră luna aceea de vis de care Silviu nu-și putea aminti fără ca un sentiment de sfâșietoare durere să-l cuprindă. Plecaseră împreună, doar ei doi, pe litoral, la Mamaia, unde se cazaseră, grație sforilor trase de domnul Mareș, la hotelul Internațional.

Într-una din acele zile parcă fără șir și totuși atât de puține și de scurte, sărbătoriseră în mod oficial logodna, stabilind totodată momentul cununiei pentru primăvara anului următor. Niciunul dintre părinți nu mai avusese nimic de obiectat. Ba chiar fuseseră cu toții atât de molipsiți de entuziasmul tinerilor, încât se apucaseră cu frenezie de pregătiri ca și cum marele eveniment ar fi urmat să se petreacă peste câteva zile, nu peste mai bine de jumătate de an.

Încă din septembrie, Traian Mareș obținuse o slujbă pentru fiul său; Silviu devenise desenator tehnic la un institut de

proiectări în domeniul energetic. Era, desigur, o experiență nouă și nu din cale-afară de plăcută, dar gândul că peste puțin timp avea să devină cap de familie îi dăduse curajul și energia necesare depășirii primelor săptămâni de muncă, teribil de stresante. Paradoxal, armata, care i se păruse întotdeauna un rău pe cât de mare pe atât de inutil, îl ajutase în mod indirect să reziste; în fond programul de la birou era mai lejer și mult mai agreabil decât cel de instrucție.

Timpul zburase pe nesimțite, iar toamna alungase vara înainte să fie izgonită la rândul ei de urâcioasa iarnă. În acel an, luna decembrie, luna lui Moș Nicolae și a lui Moș Crăciun, avusese o semnificație aparte, devenind și luna Revoluției.

Întâmplarea făcuse ca, exact în seara de 21 decembrie, Ileana și Silviu să aibă bilete la Teatrul Național. Cu puțin timp înainte de a pleca de la serviciu, tânărul promisese un telefon de la fată, care îi cerea imperios să nu treacă prin centru, în special pe la Universitate, și, deși nu-i explicase motivele ciudatei pretenții, el bănuise întrucâtva ce se întâmpla, coroborând rugămintea ei cu zvonurile apărute în legătură cu modul cum se desfășurase marele miting organizat de Ceaușescu.

Rupt de viața politică a țării – atât cât putea să fie de rupt un cetățean al unei societăți în care preocuparea de câpătai a guvernanților era tocmai superpolitizarea întregii existențe –, lui Silviu îi ajunseseră vag la urechi evenimentele din Timișoara. Bineînțeles că nu-l lăsaseră rece, dar scepticismul său îl făcuse să creadă că totul se va reduce la un biet foc de paie, fără nicio eficiență, așa cum se întâmplase și cu doi ani în urmă la Brașov. Iată însă că prin mutarea teatrului de operațiuni în Capitală, lucrurile căpătaseră alte dimensiuni. Perspectiva de a participa la o acțiune ai cărei sorti de izbândă creșteau

astfel spectaculos îl determinase să nu-i dea ascultare logodnicei și să se îndrepte glonț către miezul evenimentelor, numai că săvârșise o greșeală pe care avea s-o regrete veșnic: îi telefonase, comunicându-i decizia luată. Departe de a încerca să-i schimbe ideea, Ileana îi declarase, pe un ton ce nu lăsa nicio posibilitate de împotrivire, că avea să-l însoțească și îl amenințase că, dacă nu acceptă s-o ia cu el, se va duce și singură.

Așa începuseră cele mai tulburătoare și mai tragice ore din viața lui. Nici acum, la peste jumătate de an, nu putea înțelege în întreaga lor complexitate evenimentele al căror martor ocular și emoțional fusese. Deși avea întipărită în minte fiecare mișcare făcută, deși ar fi fost în stare să descrie (strict narativ) fiecare moment trăit în acea seară, totul continua să i se pară ireal. Erau zile când pur și simplu refuza să creadă că acel 21 decembrie existase; avea aproape certitudinea că singura amintire veridică era cea legată de piesa de teatru pe care trebuia s-o vadă împreună cu Ileana, iar restul fusese un vis avut în noaptea aceea sau poate doar o banală emisiune văzută la televizor după întoarcerea de la spectacol. Alteori își închiopia că amintirile păstrate de atunci constituiau însuși subiectul piesei urmărite.

Impresia că totul se rezumase la o nefiresc de acută experiență onirică era contrazisă de un singur fapt, dureros de adevărat: lipsa Ilenei.

Se întâlniseră la patru și jumătate în Piața Rosetti. Căutaseră dinadins un loc relativ retras, pentru a se putea găsi mai ușor și mai ales pentru a nu da de bănuiră în cazul când autoritățile ar fi căpătat între timp controlul situației. De îndată ce o zărise pe fată îndreptându-se spre el, îi ieșise în întâmpinare, o luase de mână și porniseră împreună, aproape alergând, spre Piața Universității.

De-abia când ajunseseră la câțiva pași de intrarea de metrou realizaseră ce se petrece. De altfel, era absolut fascinant contrastul dintre acel petic de oraș, atât de agitat, și restul metropolei, în care viața se desfășura la fel ca în oricare altă zi.

Se întunecase deja de multă vreme când gloanțele organelor represive începuseră să lovească în plin manifestanții din Piață. Până atunci nimic nu reușise să risipească mulțimea dornică de libertate: nici mașinile de pompieri care o udaseră în frigul sfârșitului de decembrie, nici tanchetele sau camioanele asasine care se repeziseră asupra ei, nici amenințările militarilor și milițienilor postați la câțiva pași de primele rânduri ale revoluționarilor, nici chiar trasoarele expediate pe deasupra capetelor.

Cele dintâi focuri trase în plin creaseră doar surpriză. Deși undeva în sufletele celor prezenți amenințarea plutise în permanență, pe moment nimănui nu-i venea să creadă că într-adevăr granița dintre virtual și real era încălcată. Fiecare om acceptă cu greutate ideea că tocmai lui i se poate întâmpla o nenorocire; până în secunda când catastrofa se produce, posibilitatea, chiar probabilitatea ei nu e resimțită cu o intensitate suficient de mare cât să-l înspăimânte. Experiența altora – în cazul acesta, a celor din Timișoara – e percepută doar la modul livresc. Și deodată realitatea. Coșmarul. Dar un coșmar trăit, nu visat.

Încă de la prima salvă, Silviu, care o ținuse permanent de mână pe Ileana, simțise că se întâmpla ceva nefiresc cu ea. Mai târziu, amintindu-și cu groază acele clipe, ar fi putut jura că înțelesese totul chiar înainte ca glonțul blestemat să pornească.

Se întorsese fulgerător, la timp pentru a o prinde în brațe pe fata moale și inertă ca un ursuleț de pluș. Pe paltonul

deschis la culoare și nu prea gros, undeva deasupra sânilor, începuse deja să prindă contur o sinistă pată întunecată.

Din acel moment, pentru el tabloul se întunecase, șirul evenimentelor se frânșese. Conștientiza doar vag că-și luase iubita în brațe și, într-un fel sau altul, probabil cu multă dificultate, dar nu-și amintea cum, izbutise să-și croiască drum prin mulțimea disperată, împiedicându-se la fiecare pas de trupurile prăbușite, unele vremelnice, altele pentru totdeauna.

Din instinct, apucase pe drumul spre casa fetei. Era locul cel mai apropiat, familia Rontea stând într-un bloc vechi, din preajma Pieței Kogălniceanu. Deși cu mințile răvășite de durere, înțelegea că represaliile vor continua, iar primele locuri cercetate vor fi spitalele. Pe de altă parte, în ciuda faptului că fata își pierduse cunoștința, rana i se păruse a nu fi gravă; prea târziu realizase cât de mult se înșelase, amăgit de speranță, acest sentiment rareori benefic și mai adesea pernicios.

Totuși, opțiunea lui avea și o altă motivație, mai logică: părinții Ilenei erau amândoi medici, iar domnul Rontea își amenajase una din camerele apartamentului ca pe-un veritabil cabinet.

Ajunsese acolo după un timp care i se păruse fără sfârșit. Zdruncinați la vederea propriei fiice însângerate și inconștiente, cei doi părinți avuseseră tăria să se comporte ca și cum le-ar fi fost adus un pacient oarecare. Domnul Rontea înțelesese rapid că starea fetei făcea imposibilă transportarea ei la spital, indiferent de consecințele de ordin politic. Trebuia să încerce singur ceva. Din păcate, însă, era tardiv. Fata nu-și mai revenise niciodată.

Continuarea pe www.lucianclaudiuamoran.ro/deriva